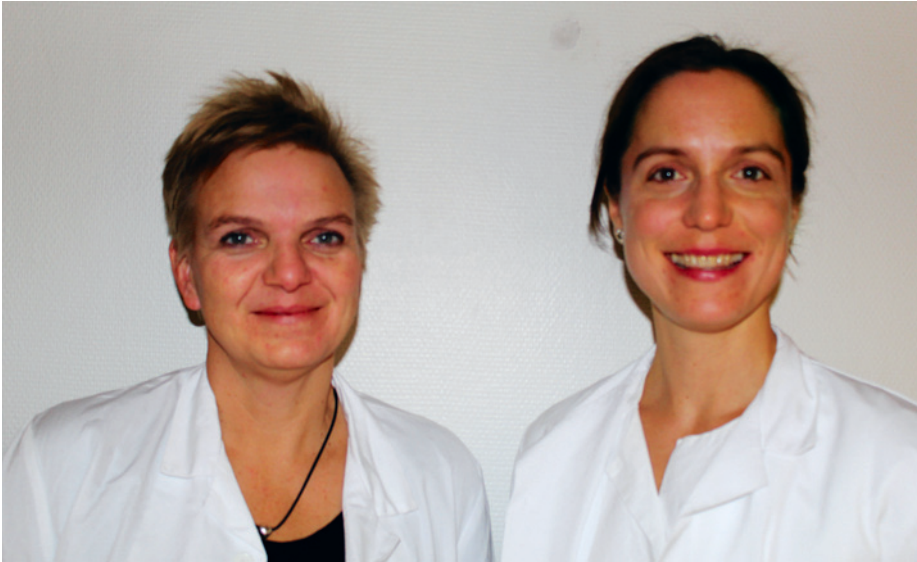

Fødselshjelpere for god veiledning

– Vi ønsker å styrke og kvalitetssikre veiledningen ved avdelingen og har dette høyt på agendaen, sier overlege og seksjonsleder Marit Lieng ved avdeling for gynekologi ved Oslo universitetssykehus.

Marit Lieng (t.v.) og Liv Rimstad ønsker å styrke veiledningen. Foto Lise B. Johannessen

Med dette som bakteppe arrangerte avdelingen i oktober et veiledningsseminar for leger i spesialisering (LIS) innen fødselshjelp og kvinnesykdommer og for veiledere. For å sikre at flest mulig deltok på seminaret ble elektiv poliklinisk virksomhet stoppet fra kl 14.

– Vi har en veldig stor avdeling med leger som er spredt geografisk på tre ulike sykehus: Ullevål, Rikshospitalet og Radiumhospitalet. Det gir noen ekstra utfordringer både i forhold til veiledning og også i forhold til logistikk, forteller Lieng. Hun leder utdanningsutvalget og er seksjonsleder for LIS-seksjonen ved gynekologisk avdeling, OUS.

Stort engasjement

– Tanken var at det skulle være et «matnyttig» seminar med maksimal interaksjon mellom deltakerne. Vi ønsket å få frem de erfaringer deltakerne selv sitter på, hva de gjør der de lykkes med veiledningen, gi tips om hvordan veiledning kan utføres og dessuten å orientere om hva som er intensjonen med veiledningen.

Det var stort engasjement blant de nærmere 40 seminardeltakerne. Seminarledelsen hadde lagt opp til mye gruppearbeid og hadde også en intensjon om at seminaret skulle være mest mulig interaktivt.

– Det lyktes vi godt med, forteller lege i spesialisering Liv Rimstad, en av initiativtakerne bak seminaret.

– Vi tror vi har mye å hente ved denne type samling, både for den som veiledes og

for den som veileder. Vi ser samtidig at en god veileder både vil kunne gi hjelp og bidra til å knytte gode kontakter på sykehuset, sier hun.

Må forplikte seg

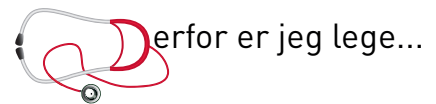
– Alle leger i spesialisering skal ha en veileder, men kvaliteten på veiledningen er nok noe varierende. Det er også en av grunnene til at vi ønsker å gi legene mulighet til å lære om veiledning for å bli enda bedre veiledere. Vi ser at det er en utrolig vilje blant veilederne til å bli bedre og til å ville utdanne gode leger. Veldig mange av overlegene er positive og ønsker en veilederrolle, men de sliter med «tidsklemma». Men det er viktig at det settes av tid til veiledning og at det lages en forpliktende plan der både den som veiledes og veilederen bidrar, understreker Lieng og Rimstad.

– Det må ligge en forpliktelse i veiledningen fra begge parter, sier de.

Flere av veilederne etterspurte teknikker og hvordan de skulle få til best mulig veiledning. Det planlegges derfor et oppfølgingsseminar våren 2014 rettet mer spesifikt mot veilederne. Mange av veilederne ønsker dette og ser nytten av å kunne møtes for å utveksle erfaringer og få gode råd og tips om hvordan de skal yte maksimalt i veiledningsrollen.

Lise B. Johannessen

lise.berit.johannessen@legeforeningen.no
Samfunnspolitisk avdeling

Derfor er jeg lege – og barneombud

Jeg bestemte meg for å bli lege tidlig på barneskolen, jeg slukte bøker om Marie Curie, Pasteur og Svartedauden. Mens de andre elevene holdt på å spy, dissekerte jeg frosker i biologitimen for å se hvordan de så ut innvendig. Det er egentlig litt rart, for jeg kommer fra en familie blottet for medisiner og med svært lav terskel for å svime av ved synet av blod.

Planen var å bli kardiolog, men etter møtet med de minste pasientene var jeg solgt. Det er spesielt i kommunikasjonen med barn og unge jeg føler at jeg får brukt de beste sidene av meg selv. Pediatrien inneholder både akuttmedisin og indremedisinske problemstillinger. Det ble raskt klart at dette var spesialiteten for meg.

Etter noen år med nyfødttmedisin fikk jeg mitt første overlegevikariat på sosialpediatrisk seksjon ved OUS. Å jobbe for de mest utsatte barna som blir utsatt for vold og overgrep er både det beste og det vanskeligste jeg har gjort. Alt det vonde barna har opplevd treffer deg rett i hjertet. Samtidig er det lite som kan måle seg med det å se at et barn får lyset tilbake i øynene fordi det har blitt sett og fått hjelp. Sosialpediatrien er et ungt fag med store muligheter for å drive nybrottsarbeid og fagutvikling. Det angår en stor del av barna og gir en unik mulighet for å forske på noe få andre har drevet med tidligere. Heldigvis virker det som om sykehusene nå gradvis erkjenner at det er like viktig å ha et godt tilbud til voldsutsatte barn som til barn med kreft eller hjertesykdom.

Den medisinske kunnskapen kommer til nytte i barneombudsrollen. Jeg står støtt selv om det stormer omkring meg. Selv om jeg stortrives i jobben, savner jeg akutmottaket, den hvite frakken og pipene fra vaktcallingen. En gang lege – alltid lege!

Anne Lindboe
Barneombud

Se videointervju her:
legeforeningen.no/derfor